

Conflicten

Matteüs 21: 31-46 en 22: 41-46

Liturgie: Voor de dienst: Ev. Liedb. 118: 1,2,3,4 (Hij kwam bij ons heel gewoon)
Welkom
Lied 612: 1,2 (Wij komen als geroepen)
Begroeting
Lied 612: 3 (Getekend voor ons leven)
Gebed
Bernetsjerke
Projectlied (Melodie Lied 512: O Jezus, hoe vertrouwd en goed)
Lezen: Matteüs 21: 33-46
Lied 118: 8 (De steen, die door de tempelbouwers)
Lezen: Matteüs 22: 41-46
Lied 118: 9 (Dit is de dag, die God deed rijzen)
Preek
Lied 552: 1,2 (Dit is een dag van zingen)
Leefregels
Lied 556: 1,2,5 (Alles wat over ons geschreven is)
Dankgebed en voorbeden
Collecten
Lied 909: 1,2 (Wat God doet, dat is welgedaan)
Zegen (3x amen)

Je kunt het zo ineens hebben.

Een conflict.

Gewild maar ook ongewild.

Met opzet en ook onopzettelijk.

Een woord kan bij de ander helemaal verkeerd vallen en totaal anders overkomen, dan jij bedoelde.

In sommige landen is het laten zien van je schoenzool een grote belediging. Als jij dan -in je onwetenschap- tijdens een gesprek je éne been op je andere knie legt en daarmee je gesprekspartner je schoenzool laat zien, dan kun je zo ineens midden in een groot conflict zitten.

Maar je kunt het ook bewust zoeken en aangaan.

Dat kan zelfs nodig zijn om dingen recht te zetten.

Als Jezus in de tempel komt en ziet wat de handelaars er van gemaakt hebben, dan gaat Hij bewust het conflict aan en gaat Hij zelfs zo te keer, dat je je afvraagt of Hij daarin niet te ver gaat.

Maar Hij deed het uit liefde voor Zijn Vader en om de tempel weer een plek te laten zijn voor rust en voor gebed.

Een conflict kun je ook om andere redenen aangaan.

Zoals de farizeeën en de schriftgeleerden dat deden.

Zij zoeken steeds weer heel bewust het conflict met Jezus op om Hem te kunnen pakken.

Zij vragen Hem naar zijn bevoegdheid, ze vragen Hem naar Zijn afkomst, van wie is de Messias een zoon, niet omdat ze van Hem willen leren, maar puur om Hem in de val te lokken en om Hem te kunnen pakken op zijn woorden.

Zij zijn als die wijnbouwers in die gelijkenis.

Die wijnbouwers die het conflict aangaan met de eigenaar van het land.

Want dat land beschouwen zij als hun land. Dat is hun eigendom geworden. Daar heeft die landheer niets meer over te zeggen.

Zij maken van het zijn, het mijn.

Het is niet meer zijn eigendom, maar het is mijn eigendom.

Het is niet meer zijn land, maar mijn land.

Daarmee zijn hun drijfveren om het conflict aan te gaan wel duidelijk geworden.

Zij zijn uit op macht en op bezit.

Zij willen alleen maar meer hebben en willen zelf baas zijn.

Zulke figuren waren er toen en die zijn er nog steeds.

Mensen die de confrontatie aangaan om er alleen maar zelf beter van te worden.

Dat zijn mensen in de politiek en ook in het bedrijf waar je werkt.

Mensen in je straat en ook in de kerk.

Mensen van wie je het verwacht, maar ook mensen van je het niet verwacht.

En als je jezelf een beetje kent, dan zie je die mens misschien ook wel in jezelf.

En dan kijk ik weer naar dat verhaal van Jezus over die wijnbouwers.

Over die pachters, die eigenaar willen zijn.

Ze weigeren de geogste druiven af te staan aan hun meester.

De eigenaar stuurt knechten, maar het loopt slecht met hen af.

Dan nog een grotere groep knechten, maar ook die worden geslagen en gedood.

En dan opeens die wending in het verhaal.

Want nu doet de landheer iets, wat je niet zou verwachten.

Als je er bij was, had je hem misschien wel willen tegenhouden en zou je gezegd hebben:

Nee, doe dat niet. Dat is het stomste wat je kunt doen. Kijk maar naar wat ze met je knechten hebben gedaan.

Maar deze landheer doet het wel. Hij stuurt zijn zoon.

Waarom? Om ook geslagen en gedood te worden?

Nee, hij stuurt hem met de gedachte: "Voor mijn zoon zullen ze wel ontzag hebben".

Hem zullen ze toch wel ontzien, staat er letterlijk in het Grieks.

Stel je even voor dat wij die pachters zijn.

Volgens Jezus stuurt God ons zijn zoon in het vertrouwen dat die ons op andere gedachten kan brengen.

Dat die de schaamte in ons naar boven brengt over wat er van ons geworden is.

En ons terugbrengt bij hoe we bedoeld zijn.

God neemt wel een risico, maar dat doet hij omdat zijn vertrouwen in ons zo groot is.

Misschien wel té groot, tenminste als je ziet wat deze wijnbouwers met de zoon doen.

Wat een conflicten.
Van het één komt het ander.
Het houdt maar niet op.
En uiteindelijk wordt zelfs de enige erfgenaam gedood.

Jezus.
De Messias.
De Heer over wie David in psalm 110 profeteerde, dat hij zal zitten aan Gods rechterhand, totdat God al de vijanden onder zijn voeten heeft gelegd.

Als Jezus deze gelijkenis vertelt, staat Hij nog vóór het zwaarste deel van zijn lijdensweg.
Straks wordt Hij gevangengenomen.
Wordt Hij geslagen.
Wordt Hij gedood.

Wat zal er door Hem heen zijn gegaan toen Hij het had over die steen, die door de tempelbouwers werd afgekeurd, maar die door God als hoeksteen wordt neergelegd om daarop Zijn Koninkrijk te bouwen.
Want daar lag nog zoveel tussen.
Er moest nog zoveel gebeuren.
De striemen, de straf, de vloek, die Hij moest dragen.

En dat allemaal door ons.
Door onze rebellie.
Door mijn groot-denken en door mijn verlangen naar onafhankelijkheid.
Daarom is het toch ook zo, zoals een lied dat zegt:
Ja, ik kost hem die slagen, die smarten en die pijn?

Conflicten.
Ze kunnen er ineens zijn.
Gewild en ongewild.

En door dat alles heen zien we hier een landheer, zien we hier een God, die het daar niet bij laat zitten, maar die bewust het conflict aangaat met die wijnbouwers.
Niet om hun de les te lezen, maar om hun te helpen.
Niet om hun neer te knuppelen en te doden, maar om van hun goede wijnbouwers te maken en te vormen.

Dat is bijzonder.
Maar zo is God nou.
Hij is een God die alles op alles zet om te helpen, om te redden, om het leven leefbaar te maken, om op te bouwen en om het goed te maken.

Als Zijn volk onwillig is en tegen Hem tekeer gaat, stuurt Hij zijn knechten om zijn volk te troosten, te bemoedigen en weer hoop te geven. *Troost, troost mijn volk, zegt de Here, uw God.*

En als die knechten worden verguisd en zelfs gemarteld, dan stuurt God tenslotte Zijn Zoon. Voor Hem zullen zij toch wel ontzag hebben. Hem zullen ze toch wel ontzien.

En we weten, hoe het gegaan is.
Wat er met de Zoon gebeurd is.
Onvoorstelbaar.
En dat niet alleen door hen, maar ook door mij.

Maar dan de grote verrassing.
Want waar wij denken dat alles ophoudt, gaat God verder.
Waar wij een punt zouden zetten, zet God een komma.

O zeker, de steen wordt afgekeurd.
De zoon wordt overgeleverd en gekruisigd. Hij sterft en wordt begraven.

Maar dan Gods antwoord: Pasen!
De steen rolt weg en de Messias staat op.
Hij, de Heer der heren en de Koning der koningen.
Hij, die nu zit aan Gods rechterhand totdat God alles onder zijn voeten heeft gelegd.

Met pasen gaan die woorden helemaal in vervulling: De steen die door de tempelbouwers aan de kant werd geschoven, die heeft God juist als hoeksteen gebruikt om daar Zijn koninkrijk op te bouwen en om mensen het leven te geven.

Daardoor kunnen wij verder gaan met hoop en met toekomst.
Dan mogen we nu al iets laten zien van wat komen gaat. Een zoutend zout zijn en een lichtend licht. God liefhebben boven alles en je naaste als jezelf.

En ik weet wel, dat dat niet altijd lukt. De conflicten zijn er ook en die kunnen heel lastig zijn. Die kunnen zelfs escaleren met alle gevolgen vandien. Dat gebeurt ook en dat zal ook zo blijven tot de dag dat God gaat ingrijpen.
En toch, met die God, die zo bewogen is met deze wereld, kunnen we verder en mogen we weten waar het op uit zal lopen.
Op een rijk van vrede en shaloom. Op een rijk waar het leven echt leven zal zijn.

Amen

Piet Hulshof
30 maart 2014